

KIR ÇİÇEĞİ -

Mesleğimin üçüncü yılında tanıdım, O’nu... Ailesinin ilk çocuğuydu. Sarışınlığından dolayı annesine benzerdi. Babası da zaten esmer sayılmazdı. Yüzündeki çiller O’nun güzelliğine ayrı bir güzellik katıyordu...benek benek...Yaradan’ın bir lütfu diye düşünürdüm hep... Hele, her zaman etrafa gülücükler dağıtan deniz yosunu yeşil gözler... O, her şeyiyle Bingöl Dağları’nın rengarenk kır çiçeklerinden birisiydi...En dirisi,en renklisi,en kokulusu ve en tazesiydi.... O, Bingöl’ün Muzo’suydu... O, Aşiret-i Ömeran’ın Muzo’suydu... O, Sülünkaş’ın Muzo’suydu...Kısacası Cezayir Arı’nın Muzo’suydu...O hepimizin Muzo’suydu... Adı Muzaffer’di. Arkadaşları, O’nu kısaca “Muzo” diye seslerlerdi. Her fırsatta öğrencilerime Türkçeyi güzel kullanmalarını ikaz etmeme rağmen, çoğu zaman ben de O’na, “Muzo” diye hitap ederdim. Pek de yakışırdoğrusu bu kısaltma Muzo’ya. Muzo... Muzo, Murat Nehri boylarında yetişen bir fidandı, körpe bir fidan...

Haftanın her cuması olduğu gibi bu cuma günü de son ders saatimiz resim dersine ayrılmıştı. Öğrencilerime bu sabah günlük olayları işlemediğimizi hatırlatıp, günlük olaylara değindikten sonra dersimize geçeceğimizi söylediğimde, “yaşasın! ” nidaları sınıfı doldurmuştu,vminik parmaklar birden havada uçuşmaya başlamıştı bile. İlk sözü Murat’a verdim... Kozakoğlu Murat’a;

-- Evet Murat.

-- Öğretmenim, Muzo.... Muzaffer Arı, akşam çok ağır hastalanmıştı, babası, Bingöl’e doktora götürdü, dedi.

Sülünkaş’ın uzak mahallelerinden,komlarından ve mezralarından gelen çocuklar birbirlerine boş gözlerle bakıştılar... Benim de onlardan bir farkım yoktu... Keşke sabah ilk ders girişinde unutmasaydım günlük olayları dedim içimden... Sonra, gözler Muzo’nun sırasında odaklaştı hep birden... Şaşkınlık ifade eden bakışlar ve bir uğultudan sonra diğer öğrencilerden de aynı haberi değişik ifadelerle dinledim. Öğrenciler çok üzölmüşlerdi... Onların üzüntülerini gözlerinden okuyordum, onlar da benim üzüntümü... Sınıfı bir hüzn kaplamıştı. Bu hüznönlü havayı dağıtmak, onları teselli etmek için; “iyi olur gelir inşallah çocuklar” diye fısıldadım.

Bana göre, sınıfın arka sağ köşesinde oturan sürekli parmak kaldıran Aynur, işaretimle bizi hüznönlü ortamdan kurtaran cümlesine başlamıştı bile....

-- Arkadaşlar, Rusya’da büyük bir patlama olmuş, atomla çalışan bir elektrik santrali patlamış, etrafına radyasyon yayıyormuş, kısa bir zaman içinde dünyaya dağılacakmış, çok sayıda insan ölecekmiş, çocuklar sakat doğacakmış, hayvanlara da bitkilere de zararı olacakmış. Yani tüm canlılara zarar verecekmiş. Bu patlamanın yurdumuzda da etkisi görölecekmiş. Hatta bunun

etkisi yıllarca sürecekmış, dedi. Bu haberden de bir önceki haber kadar etkilendikleri her hallerinden belliydi öğrencilerimin. Nükleer patlama ve çevreye verdiği zararları konusunda onlara bilgi aktararak biraz olsun bilgilendirerek, meraklarını gidermeye çalışıyordum. Çernobil....ve zararlarını.... Sınıfın en uzun öğrencisi İrfan’a işaret ederek söz hakkı verdim;

--Öğretmenim, dün Oymapınar Köyü’nden öğretmenim, bir çocuk öğretmenim, Murat Nehri’ne düşmüş öğretmenim. Nehirde boğularak can vermiş öğretmenim, yani ölmüş öğretmenim, dedi. İrfan’ın konuşmalarına arkadaşları gülümsemişlerdi.Çünkü cümlesinin içinde hep öğretmenim kelimesini kullanan İrfan, bu kelimeyi kullanmayacağına yani her ifade etmek istediği kelimeden sonra “öğretmenim” kelimesini söylemeyeceğine dair kaçınıcı defa verdiği sözünü çoktan unutmuştu... Sınıfta bir sessizlik ve ardından gelen uğultudan sonra sınıfımızın en küçük öğrencisi Ayfer’e söz hakkı verdiğimde, bütün öğrenciler gülümseyerek O’na baktılar... Beş sınıfın bir arada bulunduğu, çeşitli yaş grubundan öğrencilerin bir arada eğitim-öğretim gördüğü bu birleştirilmiş sınıfta, bu türden gülümsemeler çok manidardı... Ayfer’in adında ve soy adında birer tane “r” harfi bulunmasına rağmen, konuşmalarında “r” harfine yer yoktu Ayfer Caneri’nin. O, hep “r” yerine “y” harfini kullanırdı. Zamanla düzelir diyerek hiç de müdahale etmezdim. Evet Ayfer anlamında başımı önüme doğru eğdiğimde söze başlamıştı Ayfer;

-- Aykadaşlay, amcam kız kaçıydı. Kazım amcam kız kaçıydı, Kazım amcam, dedi. Uzun süren gülüşmeden sonra;

-- Ne? Kız mı kaçırdı? Kimi kaçırdı? Kazım amcan Ayfer? diye sordum.

-- Mukaddes’i, Öğretmenim. Halit’in kızı Mukaddes’i, dedi. Yine gülüşmeler oldu sınıfta....

Günlük olayları gecikmeli de olsa işledikten sonra sıra resim dersinin işlenmesine gelmişti. Bir gün önce son derste söylediğim boyalardan bulabildiklerini getirmişlerdi. Muhtar Ramo’dan, Kıvırcık Muhtar’dan, seçimlerden arta kalan boyaları ve mürekkepli kalemli de getirtmiştim. Okuldan ıslampa mürekkebini ve dolma kalem mürekkebini de verdim çocuklara. Bu derste istedikleri çalışmayı yapabileceklerini, serbest çalışacaklarını söyledim. Hatta birbirlerini bile boyamanın serbest olduğunu belirttiğimde sınıfta hep bir ağızdan “Hey!” narası yükselmişti. Bu nara, çocukların buna çoktan hazır olduğunu ifade etmelerinin nişanesi gibi bir şeydi benim için... Her ünitenin bitimine isabet eden resim, müzik ya da beden eğitimi derslerinde öğrencilerimle stres atıcı,eğlendirici, istedikleri gibi hareket etmelerini sağlayıcı, yaratıcılıklarını geliştirici çalışmalar yapardık. Gerçi müfredatımızda böyle bir şey yoktu ama biz yapınca... bal gibi de oluyordu hani...Zaman zaman müfredatta yapılan değişiklikler sonucu kaçınıcı defa resim, müzik ve beden eğitimi ders saatlerinin değiştirilişiydi bilmem...Haftada bir ders saati, haftada iki ders saati gibi...Ben böyle düşüncelere dalmışken öğrencilerim birbirlerini boyamaya çoktan başlamışlardı...

İşe kendilerini öyle kaptırmışlardı ki, sanki bir sanatkarın resim atölyesine çevirmişlerdi sınıfı. Çocukların çehreleri de rengarenk olmuştu.Boyayan da, boyanan da işlerini zevkle yapıyorlardı.Kısacası bende dahil bütün çocuklarım bu olaydan hoşnuttular.Çocukluk işte...

Bazen beğenmedikleri simalarını bana düzeltmem için fırçası ve boyası ile gelenler oluyordu, ufak tefek rütuşların haricinde masaya oturup seyretmek kalıyordu bana. Bir ara masadan kalkıp aralarında gezerken bazı öğrencilerin boyadan yapılmış bıyıklarını düzeltmeye çalıştığımda bir de ne göreyim, önümde bir kuyruk oluşturuverirdi, bıyıklarını düzelttirmek isteyen yaramazlar... Kırabilir miydim yaramazları? Zaten ben de onlar kadar zevk alıp eğleniyordum bu işten. Hepsine bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Üst sınıflardaki öğrenciler de bana yardımcı olucasına alt sınıflardaki öğrencilerin cinsiyet ayırmaksızın hepsine bıyık yapıyorlardı. Sınıfın ortasına doğru yürüdüm, çocuklara yüksek sesle;

-- Aranızda boyanmayan kimse kaldı mı? diye sordum.

Muzaffer ile aynı sırayı paylaşan Hasan'ın üzüntülü, buruk sesi yankılandı sınıfta;

-- Bir tek Muzo kaldı, öğretmenim. O da olsaydı boyardık, dedi.

Tüm dersliği hüzün dolu bir hava kaplamıştı... Minik canlarım, Muzaffer'in rahatsızlığına olan duygularını yüz ifadelerinde sergiliyorlardı. Onları biraz olsun teselli edebilmek için;

-- Evet Hasan'ım öyle olurdu. Boyardık Muzaffer'i. Sağlığına kavuşur da aramıza katılırsa bir güzelce sarıya boyarız hep birlikte, dedim. Ama içime bir gariplik çökmüştü, ya gelmezse... ya gelemezse... Biraz dalmıştım. Kozakoğlu Murat'ın ince kıvrak zekasını harekete geçiren tiz sesi "zaten o sarı, öğretmenim" cümlesi sınıfta yankılandı. Beni biraz olsun dalgınlıktan kurtarmıştı Murat... Kozakoğlu Murat.

-- Öyledir, Murat. Biz de onu siyaha boyarız, dedim. Sonra, cumartesi ve pazar günlerini iyi değerlendirmelerini hatırlattığımda, öğrencilerim ders bitti mi diye aralarında konuşurlarken, ben de defterlerimi, kitaplarımı masadan toplamaya başlamıştım. Bahçede sıra olunup İstiklal Marşı ile Bayrak göndere çekildiğinde Yenibaşak yol ayrımından korna sesleri geliyordu uzun uzun... Korna sesleri... Eyvah, dedim içimden... Öğrencilerin bulunduğu yerden daha iyi gözüktüğü için öğrenciler, hep bir ağızdan, "Minibüs, minibüs geliyor" diye yüksek sesle bağırıyorlardı. Öğrencilerim her paydostan sonra koşarak evlerine doğru giderken, bu gün bahçede rast gele dağılıverdiler. Köyün minibüsü, üzerinde sarılı bir tabutla derslik ile lojman arasındaki yoldan korna çalarak geçip doğru Halit amcanın evine doğru ilerledi. "Eyvah, bu Muzaffer" diye düşündüm. Çocuklar da evlerine değil arabanın peşinden sürüklendiler hep birlikte. Halit amcanın evinin önünde bir figan koptu, Saçlı teyzenin; Sayıbe teyzenin sesiydi bu ses. Sonra Muzo' nun annesinin sesi kaplamıştı köyün semalarını. "Muzoom, anan öle yavruum... Muzoom....Muzoom"....

Muzaffer, Cennete uçmuştu. Şimdilik, kısa bir süre için dedesinin evinde misafirdi, Muzo...

Figan, Sülünkaş Köyü'nün semalarında yükseliyordu. Okula yüzelli metre mesafedeki cenaze evine vardığımda anne-babasının ve hısım-akrabalarının figan ve feryatlarına çok yakından şahit oluyordum artık. Komşuları Hacı Cemil'in, Hacı Mehmet'in ve Apo Yasin'in öğüt ve nasihatleri de kar etmiyordu... Figanın eksilmesine... Herkes bir hazırlık içindeydi. Ben de

yardımcı olmaya çalışırken, ateş düştüğü yeri yakar diye düşündüm bir ara... Evet, ateş düştüğü yeri yakar ama Muzaffer, Muzo hepimizi yakmıştı. İlgisizlik ve bilgisizlik sonucu apandisitın galip geldiğı tanıdığım ikinci kişiydi Muzo. Birincisi yıllar önce rahmete giden Cimeloğlu Mustafa'ydı... İnsan sağlığının hiçe sayıldığı,insanın insan gibi yaşayamadığı bu güzel ülkede hastane kapılarından basit bir muayene ile geri evlerine gönderilerek bir daha uyanamamak üzere uykuya yatırılan ne ilk ne de son insan olacaktır Muzo, diye düşünce yoğunluğu içerisinde körpecik vücudunu yakından izliyordum, cenazesi yıkanırken. Bacaklarındaki kahve rengimsi lekeler, arkadaşları ile oyun oynarken yediğı tekmelerin izleri olsa gerek, şimdi daha da belirginleşmişti.Hele o güzel yeşilimsi, deniz yosunu yeşil gözler... Daha bir gün öncesi gibi bana bakıyordu, öylesine canlıydı... Çilli yanaklar gülümsüyor gibiydi...Melek dedikleri şey bu olsa gerek diye düşünüyordum içimden.... Kısa bir zaman önce yolcu ettiğim canımın, Şerife'mın acısıyla bütünleşince, yaktıkça yakıyordu beni Muzaffer... Zor tutuyordum kendimi.... Cenazesi yıkanıp kefenlendikten sonra namazını kılıp köyün ortasındaki tepede, sadece çocukların defnedildiğı mezarlığa defnettik Muzaffer'i.

Üzerinde düne kadar oyunlar oynadığı, çiğdemler, nergisler topladığı kara toprağın altında yatıyor şimdi, Kır Çiçeğı... Sarı Çocuk... Cennetlere layık çocuk...